شهادت دادن صحرانشین علیه شهرنشین جایز نیست.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیده که فرمودند: «لَا تَجُوزُ شَهَادَةُ بَدَوِيٍّ عَلَى صَاحِبِ قَرْيَةٍ»: «شهادت دادن صحرانشین علیه شهرنشین جایز نیست».
[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ابوداوود]

حدیث مذکور بیانگر مانعی از موانع پذیرفته شدن شهادت می باشد؛ و آن اینکه صحرانشینانی که در بیابان سکونت دارند، شهادت آنها برای شهرنشینان جایز نیست؛ و دلیل آن وجود این شبهه است که چه باعث شده کسی که دور از شهر بوده و غالبا نمی داند در شهر چه می گذرد و اطلاعات وی بر پایه ی ظن و گمان و شک و تردید است، در مورد شهرنشین شهادت دهد؛ و گفته شده دلیل آن این است که اغلب صحرانشینان اهل تندی و خشونت و جهل هستند و چه بسا در امر شهادت با تساهل برخورد کنند و از دقت لازمی که به وسیله ی آن حقوق مردم حفظ شود برخوردار نباشند. و این دیدگاه مالک و احمد در روایتی می باشد. و جمهور معتقد به پذیرش شهادت صحرانشین هستند. و این حدیث را مصداق کسی می دانند که عدالت وی مشخص نباشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/64693